

Ballada - wierszowana opowieść, łącząca w sobie cechy liryki, epiki i dramatu, której tematem są niezwykle wydarzenia. Jest gatunkiem synkretycznym. Jej nazwa pochodzi od włoskiego ballare (tańczyć), co wskazuje na włosko-prowansalskie początki. Romantyczna ballada nawiązuje jednak do ludowych pieśni, które między XII a XIV w. pojawiły się w Danii i Szkocji. Pod koniec XVIII w. odkryli je miłośnicy folkloru. Wkrótce ballada stała się ulubionym gatunkiem poetów. Jej forma romantyczna wyróżnia się śpiewnością wiersza, nastrojowością, tajemniczością niejasno zarysowanych zdarzeń z interwencją złowrogich sił nadzmysłowych. Uwydatnieniu sensacyjności sprzyja konstrukcja narratora, zdziwionego światem, który przedstawia.

Ballada była charakterystyczna dla epoki romantyzmu.

Cechy ballad romantycznych:

- * ludowość (obecność ludu - mieszkańców wsi, symbolika ludowa),
- * wiara w istnienie nimf, rusalek, duchów,
- * przysłowia ludowe, złote myśli, które kształtują moralnie ludzi,
- * przyroda jako żywy bohater,
- * język stylizowany na język ludowy (elementy mowy potocznej i gwary),
- * cały tekst ma charakter zwykłej, ludowej opowieści,
- * autor (utożsamiony z narratorem) solidaryzuje się z ludem (mieszkańcy wsi),

Obecność przyrody :

- * jest tłem dla wszystkich wydarzeń,
- * tajemnicza, groźna i niesamowita, tworzy groźny nastrój,
- * jest siłą sprawczą wydarzeń,
- * jest surowym trybunałem osądzającym człowieka,
- * stoi na straży wierności i lojalności, honoru i cnoty itp.,
- * jest związana ze światem ludzkim,

Charakterystyczne ballady to np. "Pani Twardowska" lub "Trzech Budrysów" Adama Mickiewicza.